

Pohádka o tom, jak je důležité mít svého maskota

Před začátkem onoho víkendu jsem si uvědomil, že jdu dělat děckám kapitána již 6. rokem po sobě. Kromě toho, že jsem začal hledat svou stařeckou hůl, jsem nabyl i pocitu, že už mě u dětí nic nerozhodí. Zažil jsem už desítky zvrátů, a zvykl si na to, že i totálně vyhrané zápasy se ne vždy dokážou vyhrát. Proto jsem do víkendu nastoupil s tím, že můj klid už nic nedokáže rozhodit. A přesto jsem v neděli večer ulehl doma do postele minimálně o 5 let starší a o 10 vrásek bohatší. Nastala totiž situace, kterou jsem za svou kapitánskou, ale i hráčskou kariéru, v podstatě nezažil. Co se stalo? Tak to se dozvíte, pokud své čtení tohoto příspěvku neukončíte po této větě.

Jak Max k horečce přišel

Již před samotným zahájením sezony mě překvapilo několik věcí. Tou první bylo nepřihlášení Polabin do soutěže. Nevím, jaké k tomu pardubické vedly důvody, ale u klubu, který v extralize tráví už asi milion let, bych to opravdu nečekal. Zvláště, když jsem se podíval na členskou základnu, ze které by šel postavit tým, který by bojoval o medaile. Zvláštní. Co mě ale překvapilo snad ještě více, byla skutečnost, že oba týmy Říčan spadly do skupiny východ. I přesto, že je to téměř pražský tým. A třetí šok do party přišel, když jsem se podíval na soupisky naší západní skupiny. Chess-results nám neochvějně přisuzoval nejvyšší elový průměr ze skupiny! Nechtěl jsem věřit svým očím, že jsme měli takové štěstí, že se v základní části vyhneme nejen Říčanům, ale i dalším velmi silným týmům (Frýdek, Staré Město) z druhé skupiny. Abych ale děckám tolik nekřivdil. I přesto, že Skypy již příliš zestárnul, tak jsme měli silný tým. Na první desku jsem napsal Maxe, který si na náš oddíl již zvykl, a který se postupně dokáže zlepšovat, dále Honzu s Benym, kteří již dostatečně zestárli na to, aby mohli důstojně reprezentovat na předních šachovnicích, a pak mí „zlatí hoši,“ tedy Android, Tony a Migalko s Dominikem.

S posledně jmenovaným jsem pro tuto sezonu příliš nepočítal. A to jednoduše proto, že v áčku máme přetlak. Všichni se dokázali za poslední rok docela výrazně zlepšit, takže ani elo 1700 a výborný výkon v prázdninovém turnaji v Říčanech základní sestavu v Kobylisích pro tuto sezonu nezaručuje. To by se ale nesměla stát pohroma v podobě nemoci Maxe. Ten mi den před prvním kolem oznámil, že má teplotu, a že nemůže jet. V tu chvíli jsem si řekl, že mám ve svém těle magnet, který přitahuje podobné pohromy jako na běžícím páse. Loni to byl Skypy, předtím třeba Růža, a takhle bych mohl pokračovat poměrně dlouho. Nějakou dobu jsem se snažil našeho váženého hosta překecávat, ale po několika hodinách jsem pochopil, že to nebude mít cenu. Nezbyvalo tedy nic jiného než povolat Dominika. Je na místě poznamenat, že oproti minulým pohromám jsem ještě dopadl dost dobře, Dominik měl skvostnou formu, a zadní šachovnice nepochybně posílily, měl jsem ale obavy spíše o předeek, kde najednou měli Beny s Honzou bojovat s mnohdy výrazně silnějšími soupeři. Taky že jsem si pěkně na tréninku i na večeri před rodiči zanádal. Žehral jsem hlavně na to, že jsme měli takovou šanci bojovat o skvělé umístění a finále A (které jsem před sezonou vyhlásil jako cíl), ale s výpadkem naší jedničky můžu na tyto ambice rychle zapomenout. S tímto pocitem jsem tedy šel spát a pomalu jsem se začal smířovat s tím, že i letos to bude tuhý boj o záchranu jako vždy.

Ktož jsou boží bojovníci

Kdo by čekal, že jsem se ze svého pesimismu vyspal, tak je na omylu. Velkou roli v tom asi sehrála skutečnost, že jsem musel vstávat už v 6:50. To pro mě, který má problém vstávat i do práce na devátou, bylo naprosto nepředstavitelné utrpení. Není tedy divu, že jsem na sraz dorazil asi o minutu později, než jsem měl. Naštěstí pro mě jsem ale nebyl poslední. Honza jaksi nezvládl přesun ze svého rodného Brandýsa, a dokonce nám hrozil tím, že nestihne ani samotný vlak. Už v tuto chvíli jsem zestárl o pěkných pár měsíců a začal usilovně přemýšlet o alternativách, které by opozdilec mohl využít. Po chvíli jsem si však mohl oddechnout, protože jsem byl ujistěn, že Honza vlak stihne. A naštěstí se tak i s poměrně velkou rezervou stalo.

První krize tedy byla zažehnána. Druhá však přišla hned vzápětí. Podle očekávání skoro nikdo z týmu nebyl připraven ani na první kolo. Pro trenéra snad každého jiného extraligového družstva by to bylo naprosto neakceptovatelné, u nás jsem si na to za ta léta však už zvykl. Tak tedy následovala průprava na první kolo s tím, že budeme postupovat kolo od kola. To je taktika, kterou využíváme prakticky pořád, ač vždy v emailech vyzývám děcka k tomu, aby se připravila. Druhá, očekávaná, krize tedy po několika dalších desítkách minut byla zažehnána také. Naštěstí do začátku prvního klání bylo další největší krizí krátká interakce s polonahým, a zjevně sjetým týpkem na nádraží v Plzni. Po této krátké konfrontaci jsme však pouze poznamenali pár nevhodných poznámek na toto město, a jali se vstříc prvnímu zápasu.

Dalo by se říct, že se jednalo o zápas pravdy. Soupeř i přes naše oslabení byl slabší, a stále jsme byli favority na zisk tří bodů. Přesto jsem si nebyl jistý hlavně předními šachovnicemi, kde to mohlo lehce dopadnout v náš neprospěch, což by negativně mohlo ovlivnit i naši silnou část, kterou byly naopak desky poslední. Nicméně poprvé za tento víkend se ukázalo, že jsem byl ohledně svých svěřenců méně optimistický, než bych měl. Na poslední desce bylo rozhodnuto prakticky za 15 minut. Ač ještě Dominik nic nezískal, tak bylo evidentní, že jeho soupeř ani zdaleka nedosahuje extraligových kvalit, a Dominik si s ním více než hravě poradí. Začínali jsme tedy prakticky za stavu 1:0. Další zápasy už se ale nevyvíjely tak přesvědčivě. Migalko, jak je jeho zvykem, opět neznal variantu, kterou hrál, a velmi brzy ztratil pěšce bez jakéhokoli náznaku kompenzace. Tony si příliš věřil na útok černými v Caro-kannu, a obětoval za něj prakticky celé dámské křídlo. Útok však byl již na první pohled nedostatečný, a brzy se začalo vyjasňovat, že tady se skóre brzy srovná. Zvláště když soupeřka svou materiální převahu zčásti vrátila, a získala úplně vyhranou věžovku. Tudíž zde potenciálně hrozil stav 2:1 pro soupeře, což by při nedohraných prvních deskách začalo být poměrně kritické. K tomu mi přišlo, že i Android svoji oblíbenou sicku poměrně zmastil, což mi na klidu úplně nepřidalo.

Naštěstí se vše začalo v dobré obracet. Soupeř podle mého očekávání úplně nedokázal využít lepší pozice s pěšcem navíc, a tak se Migalko začal dostávat k čím dál více nebezpečnému útoku. Úměrně s tím se začal zvedat i můj optimismus ohledně celého zápasu, zvláště když Android dostal neprohratelnou dámskou koncovku. Pořád se ale musely vyřešit ty přední šachovnice. A objektivně to vypadalo více než dobře. Honza na první se svým jediným elově podobným soupeřem tohoto víkendu nestál sice nijak vyhraně, ale jeho hospodaření s časem bylo výrazně lepší, a v náročné pozici jsem očekával jeho výhru. Beny se silným soupeřem černými naopak držel pěšce navíc ve velmi složité hře, a ač to počítač asi hodnotil lépe pro černého, o Benyho jsem měl poměrně velký strach. Přeci jen, taktika v časovkách, do které se

blížil, nikdy nebyla jeho nejsilnější stránka, a v takové pozici se to tím spíše nabízelo. Takže začalo několik dlouhých desítek minut mého nervózního pochodování mezi šachovnicemi.

Rozuzlení nepřinesla ani další hodina, některé partie však už došly ke svému konci. Zásadní pro můj neklid byla především ta Michalova, jelikož ten nedokázal najít pokračování ve slibně vyhlížejícím útoku, a musel dát zavděk opakování tahů. Při partii mě napadla jedna možnost, která i podle počítače byla správná, bylo to ale poměrně obtížné najít, a Míšovi to nemělo cenu zazlívát. Čekal jsem zde spíše celý bod, ale říkal jsem si, že po tom otřesném zahájení to vlastně dopadlo dost dobře. Menší riziko infarktu mi ale zajistila až výhra Honzy, který si poradil se soupeřovým slabým časem, a Android, který v tupě remízové koncovce vytvořil více než reálné šance na výhru. Stav v tuto chvíli byl 2,5-1,5 pro nás, a zbývaly tedy partie Androida a Benyho. Android nemohl prohrát, to bylo jasné, Beny však měl stále pozici, která mohla dopadnout všelijak. Byl jsem při hodnocení našich šancí velmi opatrný, a tušil jsem, že se u Jáchyma může ještě hodně podělat. Proto jsem své zraky upínal zejména k Androidovi, u kterého to ale dlouho nevypadalo na požadovaný výsledek. Pak ale soupeř zahrál zbrklý šach, po kterém Android uhnul, a soupeř náhle zjistil, že už žádný další šach nemá. To v dámské koncovce je dost podstatné, a náš hráč to moc dobře věděl. V tu chvíli začalo být jasné, že rozhodující bod přidáme právě zde. Proto jsem s relativním klidem vyšel z místnosti, a chvíli se bavil s ostatními na chodbě. Mezitím ale vyšel ze dveří Beny. Očekával jsem, že něco přehlédl, ale místo toho suše oznámil, že dal remízu. Soupeř prý třikrát opakoval pozici, a ač to Beny reklamoval špatně, tak soupeř to uznal, a za velkého vzteku podepsal partiář a od šachovnice utekl. Zpětně mě celkem mrzí, že jsem si tento moment nechal ujít, jakožto vcelku škodolibý člověk opravdu rád sleduji kyselé ksichty našich soupeřů. Zbýval tedy Android, který i přes časovou tíseň dokázal velmi přesvědčivě uplatnit svou materiální převahu, a ač jsem na konci neviděl jednoduchý tah, kvůli kterému se soupeř vzdal, tak to nic neměnilo na tom, že naše první utkání sezóny skončilo v náš prospěch, konkrétně skórem 4:2.

TJ Kobylice					ŠK AD Jičín	
Pecka Jan Z	1957	1	-	0	1967	Václavík Jan H Z
Beneš Jáchym Z	1945	½	-	½	2094	Dolenský Filip Z
Andrle Filip M Z	1830	1	-	0	1764	Bednář Miloš Z
Sadil Antonín Z	1792	0	-	1	1683	Šulcová Tereza Radmila D Z
Švadlenka Michal M Z	1651	½	-	½	1593	Gloser Tomáš Z
Švadlenka Dominik M	1710	1	-	0	0	Sajdl František M
4					2	

Maskot, který přináší štěstí

Po mentálně vyčerpávajícím zápase následoval zasloužený oběd. Já si sice přál jít do nějakého serióznějšího podniku, děcka si však vymohla KFC. A vzhledem k tomu, že se vyhrálo, tak jsem

se rozhodl jim tuto možnost dopřát. V samotném zařízení jsem však řekl jednu dost neopatrnou větu, která ovlivnila celý zbytek víkendu. Michal nechtěl dojít opravdu masivní kousek kuřete, a nabídl ho ostatním. Ani zbytek party se však příliš neměl k jeho konzumaci, tak se začaly vymýšlet možnosti, jak tento pokrm využít. A v tu chvíli jsem ironicky řekl: „Tak ho můžete použít jako maskota!“ Nevím, co jsem si po zkušenostech s touto partou myslel, ale vcelku pochopitelně se této myšlenky ostatní chytli a rozhodli se, že si kyblík s předmětným jídlem (nyní už maskotem) vezmou k partii. I přes všechny kontroverze a nesouhlasy zejména z Androidovy strany se nakonec náš nový maskot objevil i u šachovnic před 2. kolem. Z dětských let si pamatuju, že Vlašim vždy měla u partie docela velkého plyšáka, myslím, že jsme tímto tým ze středu Čech v originalitě maskotů hravě předechnali.

Kobylisy a jejich nový maskot.

Ale je čas věnovat se zápasu. Nyní byl dalším pánem na holení Liberec. Tým, který má svém středu supertalenta Fiňka, ale kterému odešla silná generace, a kromě první desky byli papírově slabší. Přesto to byl pro nás vždy velmi neoblíbený soupeř, snad ještě nikdy jsme ho v extralize neporazili, tak jsem i tady byl dost opatrný. Zápas začal, na rozdíl od toho dopoledního, celkem v klidu. Jen Tonymu soupeř zas a znovu spadl do tzv. Bezděk-Filindash gambitu (pojmenováno podle šachistů, které dokázal Tony v tomto zahájení porazit), a výhra pro našeho hráče přišla poměrně rychle. Opět jsme tedy velmi rychle vedli 1-0, a Tony zahnal své chmury po strašlivé první partii. Po ní se div neoběsil, ale já jsem ho přesvědčil k tomu, že má cenu to ještě zkusit, a vyplatilo se.

Jinak byl ale na západní frontě klid. Honzova pozice s Fiňkem se sice postupně začala zhoršovat, ale nic zajímavějšího první hodinu a půl na pořadu dne nebylo. Ze zimního spánku mě vytrhnul až Android, který zničehonic vyšel z místnosti a oznámil, že vyhrál. Musel jsem se ho ještě dvakrát zeptat, jak hrál, protože jsem nevěřil tomu, že opravdu dokázal vyhrát. Pět minut předtím jsem totiž viděl, že právě Android přehlídl kvalitu, a domníval jsem se, že partie skončila opačným výsledkem. Soupeř si ale se vzniklými taktickými komplikacemi spojenými se ziskem kvality poradil naprosto tragicky, a během pár tahů dostal mat. Tudíž jsme v tu chvíli vedli už 2-0, a výhra zápasu se blížila mílovými kroky.

Tu nám trochu zkomplikovala prohra Honzy, u kterého mě naštval hlavně jeho poráženecký přístup k partii, ale co si budem, tato prohra se musela očekávat, a nijak mým prozatímním klidem neotřásla. Co mě ale znepokojilo daleko více byla zhoršující se pozice Benyho. Ten ve volžáku dlouho držel pěšce navíc, ale začalo mi čím dál více připadat, že si pozici víc a víc komplikuje. Zen mód mi nevrátila ani postupně se vyjasňující výhra Dominika na poslední desce, protože mi bylo jasné, že bude rozhodovat Michalova partie. Ten sice stál v koncovce lépe, ale jeho časová rezerva se docela rychle blížila nule, a to byl ten hlavní důvod, proč mé tělo opět začalo vytvářet pot. K tomu jsem ještě poměrně často začal nacházet triky a pastičky, do kterých by se mohl Míša nachytat, a neustále jsem tedy propadal obavám, že zápas rozhodne přehlédnutá vidle.

A vskutku, má predikce ohledně toho, že se rozhodující zápas utkání bude hrát na 5. šachovnici, se naplnila. Beny s mizerným časem v těžké pozici potrolil, a naopak Dominik dokázal celkem hladce zvítězit. Migalko se naštěstí zatím nechytíl do žádného taktického triku, a jeho výhoda se začala pomalu, ale jistě zvyšovat. Soupeřova technika byla opravdu neslavná, a naopak náš reprezentant se v této fázi partie nečekaně předvedl. Sice mě to stále neodvedlo od obav, že se něco pokazí, a v jistých okamžicích jsem dokonce chtěl Michalovi přikázat, ať dá remízu, nicméně nakonec jsem usoudil, že pozice je natolik dobrá, že to nepůjde prohrát. Navíc náš nejmladší člen dobře věděl, že mu stačí remíza, takže jsem předpokládal, že ji nabídne hned, jak se bude cítit nekomfortně. A Michal, snad aby dokázal, že už se u partie dokáže celou dobu soustředit, postupně, ale přesvědčivě dokázal dovést partii do vítězného konce. Takže další vítězství 4-2, a splnění mého hlavního cíle, tedy alespoň první den vyhrát obě partie. V opakování takového úspěchu následujícího dne jsem však už příliš nevěřil.

Desko Liberec					TJ Kobylisy	
Finěk Václav H M Z	2402	1	-	0	1957	Pecka Jan Z
Papoušek Michal Z	1777	1	-	0	1945	Beneš Jáchym Z
Bělaška Václav M Z	1666	0	-	1	1830	Andrle Filip M Z
Buchta Josef Z	1560	0	-	1	1792	Sadil Antonín Z
Hauser Matthias Z	1472	0	-	1	1651	Švadlenka Michal M Z
Ausperger Vít M Z	1302	0	-	1	1710	Švadlenka Dominik M
2 - 4						

Střelba z ákáčka, přežití maskota a potvrzení nadvlády nad Prahou

Po partii nezbyvalo nic jiného než se dotrmácet na hotel, kde jsme měli přespat. Mělo se jednat o zhruba 25 minut využití autobusové dopravy, ale nakonec Tony (který celý víkend prakticky nahrazoval můj orientační smysl) vymyslel způsob, jak si jízdu autobusem zkrátíme, a naopak prodloužíme náš pěší pochod. Nakonec se ukázalo, že to byla volba dobrá, ale cesta, po které jsme šli, nebyla zrovna jednou z těch, kterou byste chtěli jít o samotě ve tmě. Nikdo nás ale nestihl znásilnit, takže jsme úspěšně došli do cíle.

Hotel byl poměrně útulný, a já se i překvapivě dobře vyspal. Neslyšel jsem totiž zvuky co ostatní, jelikož ti spali v pokoji s výhledem na opačnou stranu. Ráno mě tudíž celkem překvapilo, že děcka začala mluvit o tom, že asi ve dvě ráno slyšela někoho střílet z Kalašnikova. Ne, že bych se tomu v Plzni příliš divil (doufám, že to žádný rodák z této západočeské metropole nečte), ale přeci jen jsem se domníval, že hotel je v extrémně klidné části města. Samozřejmě je dost pravděpodobné, že to bylo něco jiného, každopádně to už se nejspíš nikdy nedozvíme.

Abychom stihli ranní kolo, tak jsme museli stihnout klíčový autobus, který by nás k místu konání opět dovezl. A samozřejmě se to neobešlo bez komplikací. Ač jsem stanovil budíček na 7:50, tak nejstarší dvojice hráčů (tedy Honza a Beny) teprve v 8:33 (2 minuty před příjezdem) vyšla před hotel. Naštěstí zastávka byla opravdu blízko, takže i tuto krizovou situaci jsme přežili ve zdraví. Překvapivě přežil i náš maskot, kterého Míša večer předtím lovil z popelnice, kam ho Tony po vyhraném zápase hodil. Následně se Migalko rozhodl, že maskotovi se bude nejlépe spát před hotelem. A vzhledem k tomu, že se v této oblasti neobjevil žádný hladový bezdomovec, tak nám mohl posloužit i pro ranní kolo. Sice už maskot začal být v docela pofidérním stavu, takže jsem klukům nepovolil ho mít přímo u šachovnic, ale bylo jasné, že nám fandí v šatnách, kam byl umístěn. A fandění bylo potřeba. Čekalo nás totiž derby z největších. Děcka v extralize berou Unichess jako největšího rivala, a zřejmě oprávněně. Beny neopomněl asi tisíckrát zmínit skutečnost, že s hráči Unichessu má v extralize stoprocentní bilanci, já jsem si zase našel, že jsme s tímto týmem za dobu jeho působení v nejvyšší dorostenecké soutěži prohráli pouze jednou. Jako už tolikrát právě s Unichessem, vzhledem

k absenci Maxe, jsme i nyní nebyli favoritem. Papírovým kamenem úrazu měly být opět přední desky.

Zápas se však opět vyvíjel jinak než jsem předpokládal. Tony ve své nové variantě (nebudu prozrazovat) špatně uhnul figurkou, a následně špatně počítal, což mělo za následek ztracenou figuru za dva pěšce a velmi nízké šance na jakýkoli bodový zisk. Ani Dominik proti malému broučkovi nevypadal zrovna slavně. Byl nachytán v nepříjemné variantě Caro-kannu obětoval pěšce, ale nějak mu ho nešlo získat zpět, navíc dost zásadním způsobem začal ztrácet čas na hodinách. A vzhledem k síle předních desek Unichessu to začalo vypadat velmi neslavně.

Dlouho, opravdu velmi dlouho se nic neměnilo. Dvě partie pořád velmi špatné a zbytek stále neutrální. Trochu optimismu do žil mi ale dávalo špatné hospodaření s časem soupeřů, kteří se rychle blížili na bonus, a bylo nám poměrně dobře známo, že tento oddíl si s časovkami, a to zejména proti nám, příliš netyká. A velmi rychle se to začalo ukazovat. Pamatujete ještě na to, jak Tony ztratil figuru? Tak dostal úplně prohranou pozici. Prohranější snad být ani nemohla. Soupeř ale i přesto začal zcela zbytečně dlouho přemýšlet, a pak se dostal na bonus. Tam začal naprosto neuvěřitelným způsobem panikařit, a kromě třískání do hodin i začal zhoršovat svou pozici. Tony tedy najednou dostal na podnose pěknou remízku. Svou šanci však nevyužil, a tak si musel počkat ještě na další sekvenci chyb soupeře, po které už své možnosti konečně využil. Vyústilo to nakonec v koncovku, kde Tony využil falešného střelce, a zcela zdevastovanému soupeři nezbylo nic jiného než podepsat smír. Tato remíza byla doslova vytažena z řitního otvoru, ale zápas začal být najednou úplně otevřený. Honza totiž elově výrazně silnějšímu soupeři nedal čuchnout k vítězným šancím, a podepsaný smír jsme museli hodnotit určitě pozitivně. Ani Beny nevypadal na to, že by měl prohrát, ve strategickém souboji si vedl velmi obstojně, a tak jsem mu řekl, že remíza stačí. Byl to sice velmi riskantní tah, ale věřil jsem zbylým třem šachovnicích. A to zejména Migalkovi. Ten si po roce se stejnou soupeřkou zopakoval Italku, která však byla vylepšená o moje poznatky. To dopomohlo k tomu, že náš benjamínek začal soupeřku skvěle přehrávat, a nakonec z ní vymámil i materiální zisky. Následně už tedy zbývalo pouze uplatnit techniku, což se nakonec Míšovi podařilo skvěle. Bylo tedy brzo jasné, že povedeme. Dále jsem věřil i Dominikovi, který sice stále stál pofidérně a bez pěšce, ale bylo evidentní, že mladý soupeř moc neví, co s pozicí, takže jsem začal tušit velký obrat. U Androida mi to přišlo horší, ale stále hratelné, nicméně jsem spoléhal na to, že cesta k vítězství povede přes poslední dvě desky.

Pak ale přišly časovky, a další velký zvrat. Ještě předtím Beny stihl připsat další důležitý půlbod na naše konto, ale pak už to byly čisté nervy. Michal sice spolehlivě dokázal vyhrát, ale na zbylých dvou šachovnicích to začalo být drama. Bylo mi jasné, že najednou máme velkou šanci vyhrát, takže jsem Androidovi přikázal vzít nabídnutou remízu. V tu chvíli ale už dokázal soupeře přehrávat, a je docela dobře možné, že by ten rozhodující bod přidal právě on. Stále jsem se však domníval, že pozice se za Androida dá ještě prohrát, proto jsem mu řekl, že remíza bude jistější. Věřil jsem totiž v Dominika. Ten už dokázal i vyměnit dámy, a říkal jsem si, že koncovku s pěšcem více už nedokáže prohrát. No, jenže... on toho pěšce navíc neměl. Špatně jsem si spočítal materiál, takže místo mé faty morgany v podobě pěšce navíc v pohodlné koncovce byla na desce koncovka s rovným materiálem a poměrně těžkými úkoly k plnění. Taky mi to dala děcka sežrat, protože jsem se s tímto failem ostatním přiznal. Ti si mě dobírali hlavně kvůli

tomu, že mi ve vlaku do Plzně „nabízeli trénink.“ Ten by spočíval v tom, že by mi byly ukazovány náhodné pozice, a já měl rozhodnout, jestli dotyčný má přijmout/nabídnout remízu nebo ne. Já jsem s díky odmítl, ale v tomto zápase se ukázalo, že kromě děcek jsem mohl před zápasy potrénovat i já. Paní štěstěna však tentokrát při mně stála. Sice jsem se musel vykoupit asi 40 minutama obrovských nervů, ale nakonec to vyšlo. Dominik výjimečně nepředvedl dobrou techniku, a objevil se v prohrané pozici, soupeř ale svých možností nedokázal využít, a Dominikovi v koncovce opravdu nemůžete dát dvě šance. Vymyslel tedy protiútok, a bylo jasné, že partie skončí remízou. Ještě před jejím podpisem se však stal bizarní moment. Dominik měl na desce věž a střelce proti soupeřově věži a pěšci. Dominik se rozhodl mazácky situaci nekomplikovat, a sebral věží pěšce krytého soupeřovým králem a jeho věží. Logicky by tedy měli vzniknout holí králové. Soupeř ale od kapitána soupeřů dostal dříve info, že musí vyhrát, a toto slovo dodržel do puntíku. Místo toho, aby se smířil s remízou, tak Dominikovu věž nesebral, a suše s ní uhnul. Na šachovnici tedy vznikla pozice V+S proti V. Soupeř s vtipnou čepičkou na hlavě ale brzy pochopil, že tohle už asi nevyhraje, tudíž o pár minut později už konečně přišla ta vytoužená remíza. Takže nakonec 3,5-2,5 pro nás. Velmi vydřená výhra, ale já byl spokojený. Říkal jsem klukům, že alespoň jedna výhra v neděli byla fajn, a už ráno jsme měli splněno.

TJ Kobylisy				Šach. škola Vávra a Černoušek Unichess A		
Pecka Jan Z	1957	½	-	½	2259	Souček Petr Z
Beneš Jáchym Z	1945	½	-	½	1998	Juhaňák Daniel M Z
Andrle Filip M Z	1830	½	-	½	1893	Tesař Jakub Z
Sadil Antonín Z	1792	½	-	½	1766	Svoboda Daniel Z
Švadlenka Michal M Z	1651	1	-	0	1616	Dobsa Emma D Z
Švadlenka Dominik M	1710	½	-	½	1490	Malý Jiří M
3½				-	2½	

Na první pohled zkušeně pohlídaná výhra, realita byla ale trochu jiná!

My jsme ale opravdu vládci Prahy (i když s velkým štěstím)

Po obědě (kde jsme tentokrát nenabrali nového maskota, protože tentokrát padla volba na kebab) nás čekal ještě jeden pražský soupeř, a to nováček Šachy Štěpán. Kromě další bitvy o Prahu se jednalo i o souboj o vedení v tabulce, protože naše dva týmy dosud neztratily ani bod. Bez Maxe byl soupeř opět favoritem, a jak je naším dobrým zvykem, tak opět hlavně vepředu. Na posledních deskách jsme ale měli opravdu značnou převahu, a očekával jsem, že zde zaskórujeme 2:0, a pak se uvidí. Jak už ale asi tušíte, vyvíjelo se to opět jinak, než jsem předpokládal. Vše vykopal Honza, který zvolil velmi odvážnou variantu, která se ale příliš nepovedla, a brzy začalo být jasné, že první bod si připsá Štěpán a Štěpán (jakože hráč i oddíl, hahaha). Nicméně opět byl Honzův soupeř o téměř 500 bodů silnější, takže tato prohra se dala očekávat. Horší byla skutečnost, že se začaly pozice hroutit i jinde. Tony ještě se svým soupeřem

uzavřel velmi solidní remízu, ale zbytek (a ani já) moc důvodů k radosti neměl. Domča sice byl v absolutní dominanci, ale to bylo málo. Beny totiž ve slibné holandské ztratil pěšce a začal stát dost připrohaně, Android se také nechal dost výrazně přehrát, a Migalko trochu hodně podcenil slabost svého krále, a pak už mu nezbylo nic jiného než jako pulec s vykulenýma očima pozorovat, jak jeho monarcha dostává pěkný mat. No, bylo to rozjeté tak na 4,5 pro soupeře.

Pak ale přišly časovky a obrovský Tokio Drift o 180 stupňů. Všechno to načal Android. Ten zkušeně krácel ke své první nulce víkendu, ale pokusil se o ještě jeden tříček. A ten vyšel. Soupeř se ve vyhrané pozici úplně zhroutil, a místo jednoduché výhry najednou dostával mat. Přesto však bylo pro vydolování i jen remízy potřeba, aby Beny bodoval. V časovce sice jeho soupeř vypadal velmi klidně a sebevědomě, na šachovnici to ale začal dokazovat velmi nervózními a nesmyslnými tahy. Beny naopak viděl všechnu důležitou taktiku, a tak soupeři postupně začal sbírat materiál. Nejdříve to byl první pěšec, pak druhý, třetí. Soupeř prostě úplně odpadl, a na konci dostal úplně prohranou jezdcovou koncovku s několika pěšci méně. To už ani Beny nemohl prohrát, a já jsem nevěřil svým očím. Najednou byl stav 2,5-2,5 a zbývala Dominikova partie, která celou dobu byla vyhraná. A tady se to překvapivě začalo komplikovat. Vznikla koncovka, kde náš hráč začal uplatňovat svou obří poziční převahu. Ale soupeřův oř mu vyklouzl z dohledu, a ten si to najednou pelášil k pěšcům na opačném křídle, čímž vytvořil nemalé protišance. Dominik však prokázal, že nějaké zkušenosti již za svou kariéru nabral, a zamyslel se asi na 20 minut. Času na to měl dost, jelikož v předchozím průběhu partie hrál svižně. A podařilo se mu dopočítat jasně vyhrané koncovku. Tam sice pro mě překvapivě ještě trochu zmatkoval, ale soupeř už nemohl katastrofu odvrátit, a velký obrat byl dokonán. 3,5-2,5 a šokující 4. výhra víkendu.

Ač byli Štěpánští v šoku, tak minimálně kapitán soupeře prokázal velkou sebekontrolu a slušnost, a pogrataloval nám k haluzácké výhře. Toto gesto oceňuji o to více v kontextu toho, že já, být v podobné situaci, bych něco takového zřejmě ani vzdáleně nedokázal. Pak už tedy kromě oslav pouze zbývalo se dopravit domů. To nebyl tak jednoduchý úkol, ale poměrně dobře jedoucí plzeňská MHD a kolárna v navazujícím vlaku splnily svůj úkol, a my se těsně po deváté mohli rozutést do svých domovů. Sice totálně vyřízení, ale bezpochyby šťastní, že jsme udělali fantastický výsledek. Nikdy předtím jsme nedokázali vyhrát všechny 4 zápasy víkendu, takže to je další primát, který se mým „zlatým hochům“ (troufám si tvrdit, že takto už mohu nazývat úplně všechny členy družstva) povedl.

Šachy Štěpán, Praha 2					TJ Kobyličky	
Hrbek Štěpán H Z	2425	1	-	0	1957	Pecka Jan Z
Souček Jan Z	2001	0	-	1	1945	Beneš Jáchym Z
Hrbek Jáchym M Z	1973	0	-	1	1830	Andrle Filip M Z
Bohatyrov Mykola M Z	1725	½	-	½	1792	Sadil Antonín Z
Dudarec Elias M Z	1535	1	-	0	1651	Švadlenka Michal M Z
Rendl Luboš M Z	1420	0	-	1	1710	Švadlenka Dominik M
2½					-	3½

A co bude dál?

4 výhry nás samozřejmě posouvají velice blízko vysněnému Finále A. Přesto je však potřeba výbornou pozici potvrdit alespoň v jednom ze zbývajících zápasů, abychom měli čisté svědomí. To by se nám ale mělo povést, čeká nás ještě jeden výrazně slabší tým, se kterým bychom měli bodovat. Velcí optimisté ale mohou vymýšlet medailové scénáře. Do těch je ještě velmi, ale opravdu velmi daleko, nicméně pokud by se nám povedlo nashromáždit do posledních 4 zápasů krásný bodový zisk, tak by to mohlo být ještě zajímavé. Doufám, že nám do dalších bojů pomůže i Max, jehož absence nám dosud sice nevadila, ale v dalších zápasech budeme jeho solidní šach více než potřebovat. Tak fanděte!

P	Družstvo	HS	Z	+	=	-	B	Sk	V
1	TJ Kobyličky		4	4	0	0	12	15.0	11
2	Šachy Štěpán, Praha 2		4	3	0	1	9	13.5	12
3	Šach. škola Vávra a Černoušek Unichess A		4	2	1	1	7	14.0	8
4	Šachový klub 64 Plzeň		4	2	1	1	7	13.0	10
5	ŠK DDM Ústí n.L.		4	2	0	2	6	13.5	10
6	ŠK AD Jičín		4	1	0	3	3	10.0	6
7	Desko Liberec		4	1	0	3	3	9.5	8
8	ŠK Teplice		4	0	0	4	0	7.5	5
P	Družstvo	HS	Z	+	=	-	B	Sk	V

A jak dopadl maskot?

No jo, málem bych zapomněl. Určitě jste zvědaví, jak dopadl náš maskot, jehož si oblíbil zejména Migalko. Připravte se, nebude to mít šťastný konec. Průběh byl ale dlouhou dobu

skoro až skvostný. Maskotův pečovatel totiž samotného maskota ozdobil jízdenkami z plzeňské MHD, a dokonce se ho jal strčit do své tašky, aby si ho donesl domů. Při příjezdu ale zřejmě mladší z bratrů usoudil, že ho maminka za nový přírůstek do rodiny nepochválí, tak vymyslel geniální nápad. Strčit maskota pod auto. Promyšlenost tohoto nápadu se ukázala další den ráno, kde bratři Švadlenkovic maskota pod autem již nenašli. Korunu tomu dodal odpolední nález Dominika, který následně odpoledne na parkovišti zřel pozůstatky maskota, které vidíte na fotce níže. R.I.P.

Kilián